

РЕШЕНИЕ

№ 4493

гр. София, 01.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 10.06.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Милена Славейкова

ЧЛЕНОВЕ: Даниела Гунева

Мария Бойкинова

при участието на секретаря Грета Грозданова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **4254** по описа за **2022** година докладвано от съдия Милена Славейкова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208-чл. 228 от Административно-процесуалния кодекс /АПК/, вр. с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба на кмета на Столична община (СО) срещу Решение № 752 от 02.03.2022 г. по нахд № 17494/2021 г. по описа на Софийски районен съд (СРС), Наказателно отделение (НО) 129-и състав, с което е отменено Наказателно постановление (НП) № СО-33-М-20-05-034 от 24.02.2021 г., издадено от кмета на СО, относно наложено на В. Н. М. А., ЕГН [ЕГН], на основание чл.209а, ал.4 от Закона за здравето (ЗЗдр) административно наказание „глоба“ в размер на 300 лв. за нарушение на чл.209а, ал.1 от ЗЗдр, във връзка с т.І.7 от Заповед № РД-01-675 от 25.11.2020 г. на министъра на здравеопазването.

В касационната жалба се релевират доводи за неправилност на обжалваното решение, като постановено при неправилно приложение на материалния закон – касационно основание по чл. 348, ал. 1, т. 1 НПК, вр. чл. 63в ЗАНН, аргументирано с доводи, че в мотивите към оспореното решение неправилно е прието, че не са спазени разпоредбите на чл. 42 и чл. 57 от ЗАНН. Твърди се, че в АУАН и в НП нарушението е описано правилно, дадена е точната правна квалификация и въпреки че в АУАН не е посочена заповедта на министъра на здравеопазването, то е описано какво точно не е изпълнил нарушителят, с което правото му на защита не е накърнено. Оспорва се

приложимостта на чл. 28 от ЗАНН. Претендират се разноси.

Ответникът В. Н. М. А., ЕГН [ЕГН], от [населено място],[жк], [жилищен адрес] не взема становище.

Участващият по делото прокурор от СГП дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Съдът, като взе предвид релевираните с жалбата касационни основания по смисъла на чл. 348 от НПК, вр.чл. 63в ЗАНН и тези, за които следи служебно на основание чл. 218, ал. 2 от АПК, вр.чл. 348 и чл. 354 от НПК, намира за установено следното:

Касационната жалба е допустима. Подадена е от лице, легитимирано да обжалва, срещу акт, подлежащ на касационен контрол и в установения за това преклузивен 14-дневен срок.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Районният съд е установил следната фактическа обстановка: На 09.12.2020 г., около 11:45 ч. в [населено място], в район „С.“, [улица], лицето В. Н. М. А., ЕГН [ЕГН], се намирало в търговски обект „BAUHAUS“ – закрито обществено място, когато проверяващи служители на Столичен инспекторат (СИ) към СО установили, че същото е без поставена защитна маска на лицето или друго средство, покриващо носа и устата.

За установеното нарушение е съставен АУАН № 20-05-034 от 09.12.2020 г. за нарушение на чл. 209а, ал. 1 от Закон за здравето, връчен на нарушителя, който се възползвал от правото си на възражение рег. № ССИ20-АН01-524 от 14.12.2020 г., прието в НП за неоснователно. Въз основа на АУАН е издадено процесното НП, с което нарушението на чл. 209а, ал. 1 от ЗЗдр. е санкционирано с глоба в размер на 300 лв.

За да отмени НП, съдът е приел, че нарушението безспорно е извършено, но непосочването в съставения АУАН на конкретната заповед на министъра на здравеопазването, с която се въвеждат противоепидемичните мерки е нарушение, което засяга правото на защита на санкционираното лице. Сочи се още, че обстоятелството, че тази заповед е посочена в НП не санира допуснатото нарушение и не дава възможност за приложението на чл.53, ал.2 от ЗАНН. Отделно от изложеното са изтъкнати мотиви за приложението на чл. 28 от ЗАНН, който на самостоятелно основание предполага отмяна на процесното НП.

Решението е правилно.

Административнонаказателната отговорност на ответника по касация е ангажирана на основание чл. 209а, ал. 1 от Закона за здравето, който в редакцията му, действала към момента на извършване на нарушението (ДВ, бр. 44 от 2020 г., в сила от 14.05.2020 г.), предвижда административно наказание глоба от 300 до 1000 лв. за нарушаване или неизпълнение на въведени с акт на министъра на здравеопазването или на директор на регионална здравна инспекция противоепидемични мерки по чл. 63, ал. 4 или 7 и чл. 63а, ал. 1 или 2, освен ако деянието не съставлява престъпление. Съгласно разпоредбата на чл. 63, ал. 4 от ЗЗдр (прил. ред., ДВ, бр. 44 от 2020 г., в сила от 14.05.2020 г.) при обявена извънредна епидемична обстановка по ал. 1 министърът на здравеопазването въвежда със заповед временни противоепидемични мерки по предложение на главния държавен здравен инспектор за територията на страната или за отделна област.

Споделя се изводът на СРС, че АУАН не отговаря на изискванията на чл.42, ал.1, т.5 от ЗАНН, което е съществено процесуално нарушение, ограничаващо правото на

защита на санкционираното с НП лице. Санкцията на визираната за нарушена норма на чл.209а, ал.1 ЗЗдр е относително определена, като за попълването ѝ със съдържание и определяне на признаците на нарушение от обективна страна се препраща към акт на министъра на здравеопазването или директор на РЗИ, с който следва да са определени неизпълнените или нарушени противоепидемични мерки. Тези актове на министъра на здравеопазването, първоначално в съдебната практика на ВАС, а впоследствие и в самия закон - чл. 63, ал. 11 от ЗЗдр, са обявени за общи административни такива. Съставът на конкретното нарушение, изразяващо се в нарушение на противоепидемичните мерки, е определен със заповед на министъра на здравеопазването, която заповед съставлява общ административен акт и създава забрана за осъществяване на конкретното описано в нея поведение. Въз основа на визираното тълкуване на императивните правни норми съдът намира за правилни доводите на първостепенния съд, че в АУАН следва да се посочат законовите норми, които са нарушени, а доколкото чл. 209а, ал.1 от ЗЗдр препраща към акт на министъра на здравеопазването - конкретната заповед, в която се съдържат нарушените правила за поведение.

В съставения АУАН № 20-05-034 от 09.12.2020 г. не е посочено с коя заповед на МЗ са разпоредени нарушените правила за поведение, а в процесното НП е посочена Заповед № РД-01-675/25.11.2020 г. на министъра на здравеопазването, с която са въведени противоепидемични мерки на територията на страната, като с т. I.7 от последната заповед, в сила от 27.11.2020 г., е въведено задължение за всички лица, когато се намират в закрити обществени места, в т. ч. транспортни средства за обществен превоз, лечебни и здравни заведения, аптеки, оптики, национални центрове по проблемите на общественото здраве, административни учреждения и други места, в които се обслужват или имат достъп гражданите, железопътни гари и автогари, летища, метростанции, търговски обекти, църкви, манастири, храмове, музеи и др., са длъжни да имат поставена защитна маска за лице за еднократна или многократна употреба или друго средство, покриващо носа и устата (в т.ч. кърпа, шал, шлем и др.), които се използват съгласно препоръките в приложение № 3.

Обосновано районният съд е приел, че пропускът не може да бъде saniран по реда на чл.53, ал.2 ЗАНН. Непосочването на конкретна заповед на МЗ още със започване на административнонаказателното производство пряко рефлектира върху правото на защита на уличеното лице, което следва да знае всички съставомерни факти и обстоятелства, срещу които трябва да се защитава.

Следва да се отбележи, че мотивите на СРС по приложението на чл.28 ЗАНН са допълващи, доколкото НП е отменено поради допуснати в хода на административнонаказателното производство съществени процесуални нарушения, засягащи правото на защита на нарушителя, които се споделят от касационната инстанция. Така допуснатите нарушения са достатъчни да обуславят отмяната на НП. Като е отменил незаконосъобразното НП, СРС е постановил правилно решение, което следва да се остави в сила.

При този изход на спора ответникът има право на разноски, но поради липса на заявено искане в тази насока, разноски не се присъждат.

Мотивиран така и на основание чл. 221., ал. 2 АПК, вр.чл. 63в ЗАНН, Административен съд-София-град, XVIII-ти Касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 752 от 02.03.2022 г. по нахд № 17494/2021 г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 129-и състав.

Решението е окончателно и не може да бъде обжалвано и/или протестирано.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:1.

2.